

Steiloorige Egbert, of de twee ongelijke broeders : blyspel

<https://hdl.handle.net/1874/372098>

STEILOORIGE 929⁴/₇
EGBERT,

OF

De Twee Ongelijke Broeders.

B L Y S P E L.

A M S T E R D A M,

By d'Erfsnamen van de Wed: Gijsbert de Groot,
Boekverkoopers op de Nieuwendijk, 1725.

STRENGTH
E R T

D. P. ...
P. P. ...

... ..
... ..
... ..

L E E Z E R.

Aarde Lezer, wy hadden nooit gedacht, dit ons Blyspel, door den druk gemeen te maken: maar de redenen die ons bewogen hebben het zelve te doen, zullen we u doen hooren.

Wy hadden dan, voor ruim een Jaar, de vertaling van dit Spel, zijnde *l'Escole de Maris* van *Monfr. Moliere*, van den Heer *Vincent* in handen gekregen, en het zelve berijmt hebbende, hem weêr overgegeven; om aan de Regenten der Schouwburg (waar van hy een geworden was) te vertoonen.

Dit dan gedaan zijnde, en na ruim een jaar wachters, heeft het den Heer *Vincent* belieft het zelve te laten rolleren; zonder onze allerminste kennis (schoon dat wy in die tijd verscheide malen by hem kwamen) onder een andre benaming, en onder de dekmantel dat het voor 't zijne gerekent most worden. En den Heer beelde zich in dat hy 'er warelijk eigenschap aan hadde; want hy heeft als een kreupelen snyer, cenige bonte lappen op eens anders kleed gezet, en een anders mantel met een andre bef voorzien, om hem vordes Eigenaars oogen onkenbaar te maken: beeldende zich lichtelijk in, dat hy met de naam van *fillis*, in *Egbert* te veranderen, en een podegreu-

ze Notaris daar in te voegen, het zelve een wonder fraaiheid bygezet hadde, hoewel dat wy dat aan 't oordeel der kenneren laten.

Voornamelijk, heeft hy onzes oordeels weinig verbetering met het verand'ren der naam, aan het zelve bygebragt; wijl hy die van *de Twee Ongelijke Broeders*, in die van *Steilorige Egbert* verandert heeft: welke naam geen eigenschap altoos hier aan heeft, (of het most zijn dat dien goeden Heer het op zich zelve toegepast hadde) daar in tegendeel, de andere naam heel toepasselijk op het stukje is, wijl dat het zelve van *Monfr. Moliere* uit de *Adelphi* of *Broeders van Terentius* getrokken is. Doch het is lichtelijk uit nood geschied, om dat het zelve by veele liefhebbers onder de naam van *de Twee Ongelijke Broeders* voor het onze bekend zou worden.

Vorder, zou het wel kunnen zijn dat het zelve voor verbeterd onder veele deur ging, want het is veel gemaklijker eens anders, als zijne eigene fouten te verbeteren. Wijl men gemeenlijk ('t geen den Heer *Vincent* niet ongewoon is) de splinter eerder in eens anders oog, als de balk in ons eigen kunnen zien; en wat kunst bestaat 'er dogh in eens anders stuk dus te mishandelen? want daar de fouten in bestaan, als men dat verandert, en het goede behoud, is waarlijk het stuk verbeterd, des laten wy dan die eer, die op zulk een wijze te behalen is, van de kunstkenneren oordeelen.

Dogh mogelijk is het oogwit van den Heer *Vincent* geweest, den Armen hier mede te bevoordelen: en die eer te hebben, als het wel beslaagden, dat hy zulk een voordeel aan de Godshuizen bewerkte hadde. En als het (gelijk wel gebeuren kon) niet wel uitviel, het op onze hals te schuiven, en 'er zich dan van te ontslaan.

Om deze redenen hebben wy dan dit ons Blyspel laten drukken, om te laten oordeelen van de kenneren, welke agting dat de Heer *Vincent* hier meê betaalt heeft; zijnde een man die reets zoo veel jaren onder het Konstgenootschap *Nil Volentibus Arduum*, geweest is: dat die, zeggen we, zich nog met een anders dingen moet behelpen; en die met zulk een meesterlijk gezag de pen in een anders verzen durft zetten, als of hy daar alleen toe gevolmagtigt was. En warelyk hy heeft van die gaven niet weinig van den Heer *Pels* overgeerft; doch als men onpartydig zal gaan, men heeft van hem noch nooit zulke proeven gehadt van zijn bekwaamheid, als die, dien hy hier in tracht na te volgen. Want in *Pefroen*, en de gewaande dood van *Joosje*, blijkt zijn uitnemenheit niet veel. Ja zelf den *Dokter tegen dank*, zou men mogelijk over dien zelven kam mogen scheeren, zoo niet de pen van den Heer *Pels*, de voornaamste gieraden daar in gebracht hadden. Doch wy zullen ons troosten dat wy het niet alleen zijn, die, van hem, in onze vaarzen mishandelt zijn. Want zelf zijn beste Vrienden, ja dat meer is, zijn

Konstgenoten, heeft hy op die zelve wijs mee
gehandelt.

Dat wy deze naam van *Steiloorige Egbert*, hier
boven an zetten, hoewel dat die (als wy gezegt
hebben) weinig eigenschap met het Blyspel heeft,
geschied, om den Lezer te doen zien, dat dit het
zelve is, dat den Heer *Vincens* op zijn naam heeft
laten rolleren.

Vorders, Lezer, verzoekenwe dat gy deze
Broeders, die, na datze als vreemdelingen hier
gekomen zijn, en na zoo veel mishandelingen,
dat gy die (want ze vertoonen 't wel dat men haar
met oogen der ontferming aanziet) met een
gunstig oog bestraalt. Vaart wel.

P. VERLOVE.

VERTOONERS.

EGBERT, }
VREDERIK, } twee Broeders.

MARGAREET, }
JOHANNA, } twee Zusters.

EELHART, *Minnaar van Johanna.*

ROBERT, *Knegt van Eelhart.*

FRANSYN, *Meid van Margareet.*

NOTARIS.

TWEE GETUIGEN.

Het Tooneel is in en voor de Huizen van

EGBERT en EELHART.

STEIL-

STEILOORIGE EGBERT:

OF

*De Twee Ongelijke Broeders.*EERSTE BEDRYF.
EERSTE TOONEEL.
EGBERT, VREDERYK.

EGBERT.

Oor broer, al dat geteem, dat lellen, aan mijne
ooren

Is lang genoeg: ik wil zoo leven als ik wil.
Leef jy na jou zin, en zwijg stil.

Want ziet ik wil, en zal, die taal niet langer
hooren.

't Is waar, je bent een jaar of tien veur my geboren;

En dat jy ook na alle schijn,

Bint out genoeg, om wijs te zijn,

Dat weet ik wel. maar wou je zwijgen,

Want broer ik wil jou lessen niet verstaan,

Ik ben mijn raadsman, en ik kan mijn zelf wel raan.

Zo ben ik en jy zelt mijn toch niet anders krijgen:

Vrederyk.

Maar elk belacht u.

Egbert.

Wel. daar is niet aan,

Dat zijn maar gekken zo als jy.

Vrederyk.

Ik moet bekennen

Gy spreekt beleeft.

Egbert.

Al 't is: ey zeg eens wat me scheeld?

En

8 STEILOORIGE EGBERT.

En waar om licht me? om dat ik 't kwade alle af wil
wennen?

Vrederyk.

U straffen aart is 't die aan yder meest verveelt,
U handeling vol zotte grillen,
En alles wat gy ziet dat dadelijk wilt bedillen,
U kleding, en manier van draacht,
Die is 't dat yder een veracht.

Egbert.

't Is waar, voor zeker, ja dat had ik niet gedacht:
Ik moft me na de mode kleden,
Als gy doet, en versieren al myn leden
Met kleren, die een man van wijsheid, maar belacht.
De hoed te zetten op drie haartjes,
Heel losjes, op een grootē blonde pruik,
Die 't aangezigt, doet zien ter sluik.
In plaats van knevels, bratte baartjes.
En straks die trony, na die zotte zwier gestelt.
Een das met gaten, die ruim sestig guldens gelt.
Een Kamezoel, gestikt met goude, en zilvere bloemen.
Een rok met ployen, dat me een Vrouwen rok mach
noemen.

En mouwen, die de mouwen van een Smous
Beschamen: als zy in de sous

Gedoopt, een half pont vet verfinden.

Al na dat duivels Frans Farzoen.

Een broek, die als men ze aan zal doen,

Door naauwten scheurt, en die in plaats van binden

Word op de knie gerolt, en elken schoen,

Noch eens zo lang als 't hoeft te wezen.

Dan was ik van dat lachchen vry,

Niet waar Broër? is 't zo niet?

Vrederyk.

Voor my,

Ik kleed my als 't gemeen; en zou voor opspraak vrezē,

Zo ik (als gy zyt) een pedant

Wou wezen. 't is zo kwaad aan de eene kant,

Als de ander, want men moet zig myen

Zo wel voor 't eene, als 't aar. mijn oordeel is niet, om
Als los en dattel, straks die ydele Pronkeryen
Te volgen: neen gants niet, ik kom
Zo ver niet, die ik alle weken

Mijn kleed verwerp, en my weet in het nieuw ga steken:
Of nijdig, dat een aar zijn kleed veel netter staat.

Maar zie Monstree, men moet zig voegen,
Om ons, en and'ren, te vernoegeu;
En blijven niet altijd hertnekkig, stuurs, en kwaad.

Egbert.

Zoo most ik doen als gy, en 't gryse hair bedekken
Met zulk een swarten pruik, om dat ge u outheid schaamt.

Vrederyk.

Daar hoeft gy zo niet op te smalen, en mee te gekken,
Ik ga niet anders, als het my niet recht betaamt,

Maar gy, die tegens het betamen:

Een hoed van hoogten, als een boeren toren draagd,

Gy zelv behoorde u eerst te schaamen,

Dat gy mijne outheid my verwijd, dus ongevraagd.

Gy die u boerie, en plompe leden,

Gaat met....

Egbert.

Dat's niet, of jy 't voraicht;

Ik wil nou blijven by die dracht,

Gelijk mijn Groorvaar, ja mijn Grootvaars Vaar, zich
kleden.

Ja tot jou spijt. wil ik nou dragen zulk een hoed,

Dat my de kouw aan 't hoofd gien hinder doet:

Al staat het ouwerwets, daar is niet aan gelegen.

Een Wambus, dat my sluit om 't lijf,

Een wyen broek. en voor de regen

Een korte Mantel, die de straet niet hoeft te vegen.

En Schoenen, die my niet te stijf

De voeten prappen, dat ik my nooit zel beklagen.

En Broer al die 't niet graag en ziet,

Die sluit zijn oogen, 't raakt hem niet,

En hoe een yder licht; ik zal het blijven dragen.

10 STEILOORIGE EGBERT,
TWEDE TOONEEL.

MARGAREET, JOHANNA, FRANSYN, EGBERT,
VREDERYK, MARGAREET tegen JOHANNA.

Ik neem die last op my, en zal 't u Voogd wel vragen.

Fransyn Tegen Johanna.

Maar meugje dan gien menschen zien?

Johanna.

O neen!

Fransyn.

Gy hebt wel slechte dagen.

Tegen Margareet.

Wel Juffrou 't is ien ongemien

Geluk veur jou, dat jy by Vrederyk, niet by desen
Geraakt en zijt.

Margareet.

Dat's waar.

Johanna.

't Is wonder dat hy my

Van daag niet op sluit, naar gewoonte.

Fransyn.

Jou sluiten? hy?

Hy mocht de droes!

Egbert tegen Johanna.

Waar heen! wat zel dit wezen;

Waar gaje?

Margareet.

Wel wy weten 't niet.

Ik vroeg mijn Zuster, of zy heden

Met my, in de avond stont, haar iet wou gaan vertreden.

En zy

Egbert.

Staat onder mijn gebied.

Ga jy vry daar 't je lust, ik zal dat nooit niet stuiten.

Tegen Johanna.

Maar jy zo 't jou belieft, blyft 't huis.

Vrederyk.

Ey laat haar gaan

Daar 't haar geval Monfreer, wat helpt dat op te sluiten.

Egbert.

Ik blijf jou dienaar Broet.

Vrederyk.

Kunt gy dan niet verstaan,

Dat me aen de Jonkheid

Egbert.

Die is zor. en gryze hairen
Ook somtijds.

Vrederyk.

Is zy by Margareet
Dan kwalijk?

Egbert.

Neen ze: maar ik weet

Dat zy hier beter is, en

Vrederyk.

Maar

Egbert.

Hoor! al dat maren

Dat helpt niet. zy staat onder my, haar voogd,
En moet nu nae mijn Wetten leven.

Vrederyk.

Van haare Zuster, heeft men me ook die macht gegeven,

Egbert.

Dat's waar, en wat dat jy beoogt.

Met haar zo wilt te laten lopen

Dat is mijn even veel. heur ouders die zijn dood,

En dat heur vader, ons gebood

Als voogd, of man, met heur te leven: ik wil hopen

Dat jy 't noch weet, maar t'schijnd de tijd,

U hartens al vry veel verslijd.

Maar wil je hebben dat we leven

Gelyk het hoord, zo laat dan af,

Met jou berispen, 'k weet wat order dat men gaf

Aan my, doen ik

12 STEILOORIGE EGBERT.

Vrederyk.

My dunkt

Egbert.

Daar is niet an bedreven

Wat dat jou dunkt. en mijn dunkt meê
 Dat jy zo gek bend, als ik iemand toe zou wensên.
 Jy laat Margriet by alle mensên
 Verkeren daar 't heur lust, zy loopt van steê, tot steê,
 Om by dat jonge volkje te verkeren.
 Zy pronkt er daaglyks op met kostelyke kleêren,
 Na dat de mode is. ja hiel goet.
 Maar nimmer ly ik, dat dit ooyt Johanne doet.
 Die zal niet als op heilge dagen
 In 't zwart gaan. in de week een kleed
 Dat slecht, en eerlyk is, maar dragen:
 En blijven t'huis; want dat je 't weert,
 Ik zal, als ik er meen te trouwen,
 Haar tot een huis, en tot gien loopvrouw houwen.
 Nou moet zy als een dochter hoord,
 Op 't huiswerk passen, linnen najen,
 En somtijds veur er zelf, en veur my, kousen brajen,
 Ook moet ze 'er wachten, niet een woord
 Mit andre vryers te staan praten.
 En zonder my niet gaan, noch wand'len langs der straten.
 In 't kort, een mens is altijd zwak.
 Men moet er allerslimste wezen;
 Want zie, ik wil gien kockkoek wezen,
 Zo lang als ik er noch kan myen, mit gemak.

Johanna.

Hebt gy dan reden om mijne eer verdagt te houwen?

Egbert.

Zwijg stil, en hoor eerst na mijn reên,
 Daar is niet zwakker als de vrouwen.

Margareet.

Wel hoe mijn heer . . .

Egbert.

Juffrou, jy hoorden 't ras na 't schein,

Maar

Maar jy bint al te wys, ik mach niet mit je spreken.

Margareet.

Ik ben na 't schijnt by u verdacht,
Van onbehorelijke streken?

Egbert.

Wel hoor! neem op mijn reden acht,
Ik zel klaar spreken, jou bezoek doet heur onstigten.
En daarom, zo je jou maar wagt,
Ooit hier te komen. zel jy my hiel veel verpligten.

Margareet.

En ik zal ook aan u mijn mening kort en klaár
Doen horen. ik zou nooit die dwang verdragen,
En zo gy ooit hier door mijn zuster zult behagen.
Zo scheel ik wonder veel van haar.

Fransyn.

Ja wel! dit 's recht een werk van Turken, en Barbaren,
Die, zeggen zy, dat dat ook de vrouwluy zo bewaren:
Maar dat is ommers hier gien mode. lieve man.
Daar 's niemand, die een vrou heur eer bewaaren kan,
Als zy dat zelf niet doet. vergeefs is al het sluiten,
De besten is een horenbeest, wanneer een vrou niet zelv
heur driften komt te sluiten.
Want hier door wort men allermeest gedwongen, tot die
kwade stukken.

En ik verzeker je, zo my ien man wou dwingen, en ik by
hem was verdacht: het zou my niet mislukken,
Om hem te maken. . . .

Egbert.

Dommen bloet.

Zie in jou leerling, wat jou fraaije opvoeding doet.

Vrederik.

Monfreet, gy moogt hier vry op leuten.
Dat zy gesproken heest, is waar.
Een vrouw bemind de vryheid: maar
Door strafheid, kan men haar nooit na de reden zetten:
Dan groeit hun kwaatheid des te meer.
Geen stuurs gezicht, noch forse woorden,

14 STEILOORIGE EGBERT.

Heb ik gezien, dat ooyt een vrouw bekoorden,
 Men dwingt geen vrouwen tot haar eer.
 Als't hert niet goet is, en dat twe oneens gezinden,
 Zig door den houwelijks band verbinden.
 Of dat de vrouw, heeft in den man een tegenzin,
 Dan vind men geen oprechte min.
 En ik voor my, ik zal my nooit in d'echt begeben,
 Met die ik niet behaag: geen opzicht noch bedwang,
 Kan ooit een vrouw het spoor tot beter leven
 Bevorderen.

Egbert.

Ja ja, dit preken duurt vry lang.

Vrederyk.

Ook zal zy wel gelegentheden
 Uit vinden, om u te bedriegen. ja gewis
 Daar is niet dat zo zeker is.

'kZeg noch, dat nooit een vrouw, zal door de dwang
 betreden

Het spoor der deugd. want zy, zo dra als zy.

Egbert.

Tut, tut.

Vrederyk.

Voorwaar, gy moogt hier vry op letten,
 Men moet al lachchende de jonkheid leren.

Egbert.

Ja.

Wat dat je zegt.

Vrederyk.

En zig niet dwars daar tegen zetten,
 Want anders geven zy daar lichtelijk weinig na.
 Zo heb ik Margareet, haar plichten voorgehouden.
 De vryheid die zy zocht, die heeft ze altijd gehad.
 En al wat zy begeert, durf ik haar wel betrouwen;
 En't heeft my nooit berouwd, dat ik met haar dit pad
 Ben ingeslagen. ik wil haar geen vreugd ontroven,
 kLaat haar na 't Schouburg, of na't bal gaan, daat ze
 haar tijd

Met

Met vrolijkheid, en vreugd verslijt.

Ja ik geef aan haar noch daar boven
 Van kleeding, strikken, en veel and're snuistry,
 't Geen haar behaagt. ook is het zeker dat de Jaren
 Zijn ongelijk, van haar, en my;
 Des stel ik in haar keur, met wie dat zy wil paren.
 Waar andersints, zo is het huwlijk slaverny.
 Maar zo mijn liefde, en zo myn goet, haar kan behagen.
 'k Zal als een dienaar, my voor hare goedheid dragen.
 Zy kan my trouwen, of een ander, zo 't haar lust.
 'k Heb dat veel lievet, als met haar steeds ongerust
 Te leven.

Egbert.

Ja zo zoet als suiker zijn jou reden.

Vrederyk.

O ja! ik wil niet anders zijn.

Ik zal zo leven, dat men mijn

Niet kan beschuldigen, ooit van steiloorigheden.

Egbert.

Zo zal ze u met de voet, fraay op het nekbeen treden.

Want als jy hebben wilt dat zy heur anders wend,

Dan is de vryheid, heur te diep in 't hert geprent.

Vrederyk.

Voor my, zy heeft de wil van altyd zo te leven.

Egbert.

Wel word je zot, of dol, wat drommel schort je vent?

Vrederyk.

Komt zy dan tegens de eer, en wetten, aan te streven.

Egbert.

Wel! als ze u trouwd! zult gy haar dan die vryheid laten?

Vrederyk.

Ja.

Egbert.

en zal ze dan noch dragen

Al dit gewier, mir al die kauen?

Vrederyk.

Is dat vragen?

16 STEILOORIGE EGBERT,

Ja toch.

Egbert.

En als ze u heeft tot man,

Zel jy er laten by al't jonge volk verkeeren?

Vrederyk.

Wel waarom niet?

Egbert.

Om dat zy daar door niet als onnodigheden leeren:

Vrederyk.

Daar is niet aan.

Egbert.

Zo zel jy haar dan altyd by dat leven laten?

Schoon jy van yder wort bespot?

Vrederyk.

O ja.

Egbert.

Jy bint een ouwe zot.

Tegen Johanna.

Ga jy na binnen toe, en hoor niet na zijn praten.

D E R D E T O O N E E L.

VREDERYK, EGBERT, MARGAREET,
FRANSYN.

Vrederyk.

ZAlmer geen achterdocht mijn geest bezwaren, neen:
Want alzo 'thaar gevalt, zal ik haar laten leven.

Fransyn.

Sinjeur, daar was niet aan bedreven,

Wiert by ien horenbieft, het was niet als reen.

Vrederyk.

't Is waar, ik weet niet wat my noch is beschoren,

Maar 't is nu schuld wel, zo gy maakt

Dat ge als de stier, mee in de twaalf tekens raakt:

Want na ik merken kan, gy zyt daar toe geboren.

Egbert.

O armen spotter! ik moet lachen om die praat;

Zie

Zie jy maar toe , een held van by na vijftig jaren ,

Margareet.

Wel zo heet Vredriek eenmaal met my komt paren

Zal ik hem wel beschutten voor dat kwaat :

Maat u , zo ik met u moest leven ,

Kon ik onmogelijk daar geen zekerheyd van geven.

Fransyn.

Men kroond gien openhettig man ,

Maar ien jeloerse , als jy , die moest ien kockcock wezen.

Egbert.

Ga vuilbek , uit mijn huis , ik kan

Jou niet meer horen , ik zou vrezen

Vrederyk.

Monfreer , onthou dat vry , vaar wel ;

Verlaat dien aard.

Egbert.

Ik wed dat ik 't wel laten zel.

Vrederyk.

En die een vrouw , die hy bemind , tracht op te sluyten ;

Doet als een beul , 't is werk der guyten.

Ik ben u dienaar , broër.

VIERDE TOONEEL.

EGBERT *alleen.*

JY mocht de drommel zijn ,

Dat is een huisgezin , den een berooft van zinnen ,

Gaat zulk een jongen dier beminnen ;

En zy bemind hem weer. Veur mijn

Ik weet niet hoe et kan geschieden ,

Zijn dienstboôn zullen noch in 't end dien gek gebieden.

En mijn Johanna maar wy gaan nu op mijn land ,

Daar zel het beter wezen : want

Heur zuster zou heur ligt van 't pad der deugden sloten.

B

V T F

IS STEILOORIGE EGBERT,

VYFDE TOONEEL.
EELHART, EGBERT, ROBBERT.

Egbert.

Die les vergeten, die zy dikmaals heeft genoten;
Neen ik moet zorgen dat dit nimmer zal gefchiën.

Eelhart tegen Robbert.

Zie daar die Argus, die met meer als hondert oogen,
Mijn Schone gade staat.

Egbert.

Is 't niet bedroeft te zien,
Een zotheit, die by oude en jonge lien
Geduurig heeft een groot vermogen:
Al die lichtvaerdig, en die ydele pronkery,
Dat acht ik maar veur zotterny,
'k Hou 't met de zedigheit, ô ja daar blijf ik by.

Robbert.

My dunkt hy ziet ons noch niet groeten.

Eelhart.

Zijn kwaat gezicht, dat staat wel licht aan deze zy.

Egbert.

Ik ga op 't land, daar zel ik niet dit kwaat ontmoeten.
Daar is men vry van zorg, daar leeft men dag en nacht
In stilheit.

Robbert tegen Eelhart.

Spreek hem an. waar na is 't dat je wacht?

Eelhart.

Mijn Heer.

Egbert.

Wel wat is u begeren?

Wat zal... de droes... noch meer... ey zie hoe zwiert dien
hoed,

Zo je iets wilt zeggen, 'k wil dat jy dat vaardig doet.

Die complimenten..

Eelhart.

Kon ik u na waarden eeren?

Doch u beleeftheit zal my licht verschouen, dat

Ik stout, en onbeleest, zo in u woning trad.
Ik steurde uw licht?

Egbert.

Dat 's waar.

Eelhart.

Maar Heer uw fraye reden?

En goet gezelschap, dat ik eerens waardig acht,
En wyl ik niets van u, als alle heusheid wacht,
Kwam ik vrymoedig binnen treden.

Egbert.

Wel nu?

Eelhart.

En vorder Heer, zie hier u dienaar staan.
Die zig gelukkig acht, als gy hem met uwe oogen
Bestraald.

Egbert.

Dat kan wel zyn.

Eelhart.

En die na zijn vermogen

U voor u buurschap, komt bedanken.

Egbert.

Wel gedaan.

Eelhart.

Hebt gy het nieuws gehoord, mijn Heer, dat ons op heden
Is meegeedeeld.

Egbert.

Dat raakt my niet.

Eelhart.

't Is waar, maar echter Heer; men ziet,
En hoord wel iets, dat ons niet raakt. mijn Heer de reden
Is dat nieuwsgierigheid...

Egbert.

Daar weet ik gants niet van.

Eelhart.

't Kan zyn. maar is 'er dan niets dat u kan vermaken,
Waar slijt gy u tyd dan mee?

Egbert.

Wel met mijn eigen zaken.

Eelhart.

Gy hebt gelijk mijn Heer, ik kan
 Dat met geen ware reden laken,
 Maar speeld gy, als nu veel geschiet,
 Niet wel Piketten of eens Bruiten,
 Of verkeren.

Dat doet de tijd met groot vermaak passeren.

Egbert.

'k Hou daar niet of ik speel gants niet.

Eelhart.

't Is niet verachtelijk,

Egbert.

Wel dat hoeft ook niet te wezen.

Eelhart.

Maar Heer, de Geest eist somtijds rust.

Egbert.

Dat's waar.

Eelhart.

Wat doet gy dan?

Egbert.

Wat slapen als 't my lust,

Of staan, of zitten, of wat lezen.

Eelhart.

Heel goet mijn Heer.

Z E S D E T O O N E E L.

EGBERT, JOHANNA, EELHART,
 ROBBERT.

Egbert.

EY zie dat duivels groeten aan,
 Ik walg van al die hooffe streken.

Tegen Johanna.

Wie gelt dat nou?

Hoe jou? wat doe je daar te staait?

Ga jy na binnen by jou werk.

Johan?

Johanna.

Ik moet u spreken.

Egbert.

't Is wel.

Tegen Eelhart.

Ik kom zo daadlijk weer.

Eelhart.

Ik zal wel wachten, haast u niet om my mijn Heer.

ZEVENDE TOONEEL.

EELHART, ROBBERT.

W

Eelhart.
At dunkt u van dien gek?

Robbert.

Ja Heer, wat zel ik zeggen?

Eelhart.

Ach! dit's de hinderpaal, die in de weg gaat leggen
Van mijn liefde.

Robbert.

Heer, ey vrees niet voor die gek.

Die's licht te doeken, door den eene of andere trek,

Want dit opsluiten tegens reden,

Kan Weinig baten, als een Vrouw

Met...

Eelhart.

Maar het is vier maanden reets geleden.

Dat ik mijn ziels Voogdes, heb aangebeden!

En nooit gelegenheid gevonden, om mijn trouw,

En liefden aan haar op te dragen.

Robbert.

Zo weet zy niet dan dat gy haar bemind?

Eelhart.

O neen.

Zie zie nu eens of gy een kans kunt wagen.

De liefde is listig, en gy bent geen kint.

22 STEILOORIGE EGBERT,

Had ik als gy geweest. . . .

Eelhart.

Gy spreekt als de onbezinden.

Hoe kon ik tonen dat ik haar zo teer beminden?

Robbert.

Het gelt, Heer, maakt een koppelaar.

Geef aan de meid wat, ó dan word jy 't haaft gewaar.

Eelhart.

Daar is noch meid noch knecht in huis.

Robbert.

Wat zelleweken.

Maar zacht, daar komt hy. zwijg, hy mocht ons hooren spreken.

A C H T S T E T O O N E E L.

EGBERT, EELHART, ROBBERT.

MYn Heer . . .

Eelhart.

Egbert.

Wel nou, zeg nou jou mening in het kort.

Eelhart.

Mijn Heer, u zedigheid, en deugden,
Waar in ik my altoos verheugden,
Die hebben my alleenig aangeport
Tot dit bezoek.

Egbert.

Is dat de reden?

Eelhart.

Ja Heer. en 'zo 't uw niet verveeld, dat ik mijn tijd
Hier somtijds wat met u verslijt:
En wijl dat mijn genegentheden,
Wel zouden strekken, om, om . . .

Egbert.

Ik zou jou dat niet raân.

Eelhart.

Waarom mijn Heer?

Egbert.

Waarom? het staat my gants niet aan.
Ik blijf jou dienaar. je kent gaan.

Eelhart.

Mijn Heer, ik wist dat niet, gy moet het my vergeven,
Dat ik zo stout hier kwam.

Egbert.

Daar is niet aan bedreven

Veur deuze reis.

Eelhart.

Ik blijf u dienaar.

Egbert.

Wel gedaan.

NEGENDE TOONEEL.

EGBERT *alleen.*

GA jy maar, borst, jy kent my mit jou hooffe zwieren
Gants niet vermaaken: die manieren
Behagen mijn niet, al die mooyheid, acht ik slecht.
Maar dat bezoeken, kan ik zeker niet verdragen,
Dat is niet pluis. ik moet Johanna eens gaan vragen;
Of zy ook weet op welk een grond, dit zaakje legt.

Einde van 't Eerste Bedrijf.

T W E D E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

EGBERT, JOHANNA.

Egbert.

'k **Z**AL na hem toe gaan, om hem met die groet te
zeegnen.

Johanna.

„ O hemel! wilt my toch met uwe gunst bejegnen,
„ En geef goe uitslag aan mijn min.

Egbert.

Zijn naam?

Johanna.

Is Eelhart.

Egbert.

Ja, ik ken hem, hy is in
Dees buurt, nou onlangs komen wonen.
Ha linkert! maar het zel jou missen, 'k zweert,
'r Is goet dat je ons zo haast jou inborst weet te tonen.
Quam jy flus daarom? dat myn heert
Niet veul, ik zel jou dat beletten.

Johanna.

„ Ach, 't is zyn schult, indien ik mijne wetten
„ Niet volg gelijk 't behoort.

Egbert.

Wat preutelje? nou ga

Na binnen toe. waar wagt je na?

T W E D E T O O N E E L.

EGBERT *alleen.*

LAat zien? ja hier, hier moet ik wezen.
Hoe of hy my ontfangen zal?
De duivel haal die stoep, ô die verbruste val,

'k Ver-

'k Vervloek die leuning, die zo ver komt uit te steeken;
'k Wou dat hy ze op zijn bed....

D E R D E T O O N N E E L.

EELHART. EGBERT. ROBBERT.

EELHART.

Mijn heer, het is my leet

Dat gy gevallen zyt.

Egbert.

Mijn ook, maar datje 't weet,
Ik kom om jou te spreken.

Eelhart.

My heer?

Egbert.

Ja jou.

Eelhart.

Ik ben gereet.

Maar, heer, is 't mogelijk? kan 't geschieden?

Dat my 't geluk de hant komt bieden?

Dat gy my hier....

Egbert.

Ik moet jou spreken, ik heb haast.

Eelhart.

Maar zeker my?

Egbert.

Ja jou. hoe? maaktje dat verbaast?

Eelhart.

Ik ben verblijd, en voel mijn ziel heel opgenomen.

Door de eer die gy....

Egbert.

Laat die daar ze is. ik ben gekomen...

Eelhart.

Mijn heer, tre in, ik bid, wel aan....

Egbert.

Neen, ik zal daar niet toe verstaan.

Eelhart.

Maar heer

Egbert.

Maar heer, maar heer, ik zal niet verder gaan.

Eelhart.

Mijn heer, ik wil u wel vernoegen :

Maar zekerlijk het zal niet voegen,

Op straat te spreken, ik bid tre binnen in 't zalet.

Egbert.

Ja wel, je maakt me razende, met

Al dat gezwier mag ik mijn hoofd niet breeken :

Ik wil hier staande met je spreken.

Eelhart.

Mijn heer, 't was zeer inpertinent,

Dat ik u hier liet, 't was verfoeilijk.

Egbert.

Je bent een kwelgeest, zellement

't Is onbeleeft, ja ik word moeylijk,

Dat jy me

Eelhart.

Heer, zo ik het deê

Egbert.

Zel jy mijn weigren op mijn beê

Te hooren? daar

Eelhart.

Ik blijf u dienaar t'allen tyen,

Egbert.

't Is overtollig, en ik haat

Al dat gezwier, dat jy miend dat u deffig staat,

Dat 's niemendal : en al die cermonyen,

Die mag ik om mijn dood niet lyen.

Eelhart.

Ik ben tot uwen dienst, mijn heer.

Egbert.

Dat's duivels, weêr an die bewyzingen van eer.

Hier komt geen end an. maar! ey, laat het daar by blijven.

Weet jy dat ik de voorgd ben van

Een dogter?

Eel-

Eelhart.

Ja, mijn heer, ik kan
Haar ook van aanzien.

Egbert.

Wel, van haar wou ik jou spreken;
En wijl gy weet dat ik haar voogd ben, weet je dan
Ook wel dat zy my kan behagen?

En dat ik in het kort haar man
Zal worden? darze mijn gehoorzaamheid moet dragen?
En dat ze niemand aërs bemind, als mijn alleen?

Wel, weet je dat, spreek op?

Eelhart.

O neen.

Egbert.

Hoe, weet je 't niet? ik zeg 't jou dan, dat gy na dezen
Heur niet zelt kwellen.

Eelhart.

Ik?

Egbert.

Ja jy.

Eelhart.

Wie zey het u, dat ik haar lastig val?

Egbert.

't Is zy,

Die wel geloov verdient, en die ik wil geloven.

Eelhart.

Wie of dat is?

Egbert.

Zy zelv.

Eelhart.

Hoe, zy?

Egbert. O ja, zy schat

De deugd voor 't waerdigste dat iemand ooit bezat;

En jy zelt heur dat niet beroven.

Het lonken van jou oog is wind;

Dies doet ze zeggen, dat jy heur vergeefs bemind.

Eelhart.

Mijn heer, moest zy my dit door u juist laten weten?

Eg-

28 STEILOORIGE EGBERT,

Egbert.

Ja, enzy raad jou, lieve knecht,
Dat jy jou zinnen maar vry op een ander legt.
Geen mens heeft ooit heur hart, als ik alleen bezeten.
Ik ga: onthou wel wat ik aan u heb gezegt.

Eelhart.

„ Dat zeggen doet mijn geest ontstellen.

Egbert.

„ Hoe kijkt hy, na ik zie zel hem die tijding kwellen.

Robbert.

„ Na ik begriip, heer, is die juffer gaauw van geest,

„ En zy bemind u: maar dat beest

„ Dwingt haar tot zijn genegentheden,

„ En 't geen wy spreken zou hy ligtelijk verstaan.

Eelhart.

„ Wel, laat ons dan na binnen treden.

VIERDE TOONEEL.

EGBERT *alleen.*

GA, ga, jy hebt hier al gedaan.
Hy staat verstelt, en ... maar daar komt mijn uitgelezen,
Dat zoete bakkesje, hoe zedig staat heur wezen.

VYFDE TOONEEL.

EGBERT. JOHANNA.

Johanna.

„ **I**K vrees, dat Eelhart my door hem niet heeft verstaan,

Egbert.

Wat zegje, bekje lief?

Johanna.

Hoe is 'tu dogh vergaan?

Egbert.

Mijn zoeterje, 't is met jou minnaar al gedaan.

Hy

Hy logende in het eerst dat hy jou minden,
Maar neen, ik wist het uyt te vinden:

Want na dat ik het hem had uyt u naam gezeyt,
Heeft hy het mijn niet weder ley d:
Hy sel jou nooyt niet weer aanschouwen.

Johanna.

Durft gy u op zijn woord vertrouwen?

Egbert.

Welja.

Johanna.

Ik niet.

Egbert.

Waarom? wat is't dat jou belet?

Johanna.

Gy had u voeten van den drempel naauw gezet,
Wanneer ik achter uyt mijn venster lag te kijken,
En dadelijk van verre een man,
Heel wel gekleed, met buygen, en met strijken.

Egbert.

Wat zeghje? wat! sprak hy jou an?

Johanna.

Ja. en uyt Eelharts naam. gy kunt nu zelf vertrouwen,
Hoe ik ontstelt was.

Egbert.

Souje niet

Ontstelt zijn, liefftentje, jy 't puykje van de vrouwen,
Daar jou zulk ongelijk geschied.

Johanna.

En onderwijl, dat hy zijn dienst my aan kwam bieden,
Gooyd' hy een doosje in mijne schoot.

Waar in ik merkte, dat een brief was,

Egbert.

Kan 't geschieden

Dat zulke schobbers? ... maar hoe snood,
Word nou de waereld.

Johanna.

En doe ging hy daad'lijk strijken.

Eg-

Egbert.

Nou zel die guyt zijn valsheyd blyken.
Mijn hartje, jy bent waart, dat yder jou beklaagt,
Om al de parten, die jy van die schurk verdraagt.

Dit zijn de kunsjes die zy weten,
Waat meê de tijd, van die mesjeurtjes, word versleten.

Johanna.

Nu dwingt my de eerbaarheid, dat ik
Hem brief, en doosje, weer beschik.
Durvde ik 't u vergen?

Egbert.

Ey, daar is niet aan bedreven,
Kom geev jy 't maar, ik sel 't wel aan hem over geeven.

Johanna.

Daar is 't zoo hy 't my heeft geeven, en bestelt
Het hem voor 't weer.

Egbert.

't Is goet. maar laten wy 't eens lesen.

Johanna.

Ogh! doet dat niet myn Heer, myn eer die leed gewelt.

Egbert.

Hoe! sou jou eer daar deur vermindert wesen?

Johanna.

Ja Heer, soo gy dit las, wierd ik hier door verdaght,
Want hy sou denken dat ik hem beminden.

Egbert.

Saght.

Johanna.

Een maagd die moet van zulkste lesen, of te aanschouwen;
Voor alle ding zig zuiver houwen;

En las ik het, hy sou my nog veel meer
Mer brieven kwellen: en nu send ik het hem weer
Versegeld als het was.

Egbert.

Dat is hier klaar bewesen.
Ik ga soo na hem toe myn uitgelesen.

Johanna.

De brief, mijn Heer, is u in hand:
Gy kunt hem, soo gy wilt, vry open l'reken.

Egbert.

Holla! al sagjes, ik sel dat wel laten steken,
O neen, ik prijs jou groot verstand.

Z E S D E T O O N E E L.

EGBERT *alleen.*

S Oo! dat gaat wel, mijn hart is heel vol vreugde,
Zy neemt vermaak in de eerbaatheid,
Zy breekt de brief niet op: dat zijn eerst deugden
Die Maagden passen, want zy volgt mijn les. al zeld,
Al scheld, mijn broer, op mijn manier ik leev geraster,
Zy scheelt geen kleinje, van heur Suster.
Nou dat's tot daat en toe, waar benje hier?

Z E V E N D E T O O N E E L.

EGBERT, ROBERT.

ROBERT.

M Yn Heer,

Wat isser van u dienst.

Egbert.

Geev dat jou meester weer,
Zeg hem, dat hy voortaan het schrijven,
En doosjes senden, vry laat blijven.
Wat meent hy dat mijn liev iets om zijn dingen geeft?
Haar gramschap is hier door aan 't koken
Geraakt: zy heeft nog doos, noch brief, niet opgebroken.
En doet hy 't nog iens, ik weet wat hy te wagen heeft.

ACHT-

32 STEILOORIGE EGBERT,
ACHTSTE TOONEEL.

EELHART, ROBBERT.

EELHART.

WAt heeft dien gek nu weer bedreven?
Robbert.

Hy gav' my dit mijn Heer, en zey dat al u doen
Vergeefs was, en dat zy u nooit gheoor zou geven.

Eelhart.

De Juffer?

Robbert.

Ja.

Eelhart.

Geef hier, dit geeft my goed vermaan.

Hy leest:

Dies brief, zal u ligt onverwagt in handen komen;
En werden voor een stoutheit op genomen:

Maar, ik vind my hier in een stand,
Die my beweegt, te springen uit den band.

De vrees, dat ik in weinig dagen,
Mogt tegens dank in 't huwelijk treen:
Doet my hier iets vrypostigs wagen.

Ik wagt u antwoord, of ge uit die gevaarlijkheen
My redden zult, of ik agt me anders reets verloren:

De tijd is nu by na geboren.

Denkt, dat twee harten, om elkanders leet begaan,
Zig moeten door een woort verstaan.

Robbert.

Mijn Heer, wat dunkje van die reden?
Die Juffer toont u haar verstand.

Eelhart.

Voorwaar, ik prijs haar geestigheden,
En ik beseften nooit haar schranderheden, want
Ik droeg haar nooit genoegsame agting.
Haar groot vernuft, gaat boven mijn verwagting.

Rob-

Robbert.

Al zag, ey zwijg dat stil mijn Heer,
 Ey zie! daar komt dien gek al weer.
 Wat droes wil dat plakkaat?

NEGENDE TOONEEL.

EGBERT, EELHART, ROBBERT.

Egbert.

Dat's goed, de Heeren Staten
 Verbieden, door plakkaaten,
 De France waren in te voeren. ô dat 's braav.
 Nou zellenze ons niet meer met france modes kwellen:
 In spijs, in ommegang, in spraak, nog als een slaav,
 Ons in de kleren Wetten stellen;
 En duisent andere grollen meer.
 'k Heb dit plakkaat gekoft, om t'avond na den eten
 Te lezen, want de tijd die moet tog zijn versleten.
 Dat meer is, het verstrekt Johanna, tot een leer.
 Geen Juffer zal haar aan die modens meer verbinden;
 O neen, men zal nou wel bevinden.....

Tegen Eelhart.

Maar, jy me Jonker, die mijn groet;
 Jy selt door doosjes, nog door brieven, og armen bloed;
 Niet opdoen. neen jou moeiten is verloren.

Eelhart.

'k Heb reets gezien, ik neem 't in agt;
 Dat niemant ooit die Juffer zal bekoren;
 Dat hem, die haar van 't noodlot is beschoren.
 Dies ik vergeevs haar gunst verwagt.

Egbert.

Dat's regt, geen ander zel heur krijgen, wil ik zweeren.

Eelhart.

Derhalven, heb ik afgeleid
 De hoop, tot het bezit van haar bekoorlijkheid.

C

Egbert.

Ij hebt zeer wel gedaan , en bent een man met eeren.

Eelhart.

I had het lang volbragt , indien ik had verstaan
Dat gy de Juffer wilde trouwen.

Egbert.

Ja ik geloovt.

Eelhart.

Ik zal voortaan ,
Mijn Heer , my in gerustheid houwen.

Egbert.

Ij hebt gelijk , dat 's wel gedaan.

Eelhart.

Ik zie wel , dat ze u kan behagen.
Maar , wijl dat ik om u dees smart ly : gun my de eet
Dat gy een beê , van my , wilt aan haar overdragen.
Gy zult my voor altoos verpligten Heer.

Egbert.

Wat is die beê ! zeg op , laat horen.

Eelhart.

Dat ge uit mijn naam , zegt aan haar die my kon bekoren ,
Dat mijne min , tot nog blijft zonder vlek.

Egbert.

't Is wel

Eelhart.

En dat ik nooit had in mijn zinnen ,
Hare eet te kwetzen , maar , haar eeuwig te beminnen.
Doch dat gy 't my belet ,

Egbert.

Ik zel.

Eelhart.

En dat mijn keur , die ik heb vry gehouwen ,
Niets wenste , als haar door de eet te trouwen.

Egbert.

Heel goet.

Eelhart.

En dar ik haar bemin ,

Maar

Maar heer, om u alleen draag ik mijn lot geduldig.
En acht nu aan u ontzag, en haar verdiensten schuldig.

Egbert.

Heel wyzelyk gezegt, ik ben verblifd: en in
ten korten tijd, zel ik dit an heur overdragen.

TIENDE TOONEEL.

EGBERT, JOHANNA.

Johanna.

Wel benje daar, heer?

Egbert.

Ja, maar ik moet hem beklagen,

Johanna.

Hoe dat?

Egbert.

Wel hoe! hy ziet zijn hoop vergaan;

Om jy brief, noch doos hebt opgedaan.

Maar hy verzogt my, dat ik je zou verklaren,

Dat hy nooit had gedogt, als jou deur de egt te paren.

Veurwaar, het is een eerlyk man:

Die na de wareld weet te leven,

En die, zo tamelyk, elk weet het zijn te geven.

Johanna.

„Dat dunkt me ook dat men in zijn wezen speuren kan.

Egbert.

Wat zeg je?

Johanna.

Dat ik hem moet haten,

Zo gy my regt bemind, zult gy 't hier niet by laten.

Egbert.

Zijn goede zeden....

Johanna.

Daar hy alles heeft bestelt,

My tegens wil en dank te schaken, met geweld.

Is dat zo goet?

Egbert.

Neen, dat is kwaad,

Johanna.

Zou ik dat lyen?

O hy bedriegd u, gy geloofd zijn veinzerien.

Egbert.

Ga heer, en vrees niet, want in 't kort

Zel ij je van hem zien onslagen:

Johanna.

Zo ik hem langer moet verdragen,

Of in het muust van hem beledigt wort,

Zal ik het mer gedult...

Egbert.

Jy moet je wat bedwingen,

Ik ga voort heen, en zel hem kleinder leren zingen

Johanna.

Zeg dat zijn moeiten dog onnodig wezen zal,

Da hy ons niet meer werk hoeft op te leggen,

Of dat men hem een ding, tot twee maal, hoeft te zeggen.

Egbert.

Ja, ja, ik zel 't wel doen.

Johanna.

Maar gy moet boven al

Utonen, heftig kwaad te wezen.

Egbert.

Ja schaepte, jy hoeft daar niet veur te vreezen.

Ga y maat heen.

Johanna.

Wel ik verwacht u datelijk,

Egbert.

Ja.

E L F D E T O O N E E L.

EGBERT, *alleen.*

DAr's een Juweeltje van de Vrouwen,
Ja ik mag op heur deugt, met regt een kerk doen bouwen.
Ja wel! wa' bin ik ook gelukkig, maar holla.

T W A E L F D E T O O N E E L.

EGBERT, EELHART, ROBBERT.

Eelhart.

MYn heer, wat jaagt u hier?

Egbert.

Ha! durf jy dat nog vragen?

Jou zotte parten, daar jy ons nieë plaagt.

Eelhart.

U plagen?

Egbert.

Ja, en zo't meer beurt zel ik an de schouwt gaan klagen.

Eelhart.

Stel u te vreên, mijn heer, ik zal.....

Egbert.

Stel u te vreên!

Met die pispraatjes, stuur jy myn gestaag weer heen.

Eelhart.

'k Zeg met fatsoen.....

Egbert.

Is dat fatsoen, dat jy jou zaken

Zo durf beschikken, om heur deuze nagt te schaken.

Eelhart.

Wie zaid dat?

Egbert.

Zy, en dat jy nou veurtaan jou rust

Zult laten

Eelhart.

Is het waar? da zy't my maakt bewuft?

38 STEILOORIGE EGBERT,

Egbert.

Hoe twijfel jy? ik zel heur by je laten komen,
Zo heb jy't dan uit heur, en uit mijn mond vernomen.

DERTIENDE TOONEEL.

EELHART, ROBBERT.

IK sta verwondert al om't geen hy my verhaald:

Eelhart.

Robbert.

Mijn Heer. die gek word fraai betaald.
Door heur bedrog... maar zagt.

VEERTIENDE TOONEEL.

EGBERT, JOHANNA, EELHART, ROBBERT.

Johanna.

HOe! zijt gy reets bewogen?
Dat gy my leid daar ik hem moet gedogen?

Egbert.

O neen! dat is't niet; maar hy acht
De tijding niet, die ik hem bracht.
Hy meenden dat ik zulks, heb uit mijn duim gezogen.
Daarom, is mijn verzoek alleen
Dat jy't hem zelv zegt, zie, dan weet hy't van onstween.

Johanna te'en Eelhart.

Ik, die u door hem, mijn geheimen liet ontdekken,
Kunt gy dat noch in twijffel trekken?

Eelhart.

Mejuffer, 'tgeen dien Heer my van u heeft gezeid,
Maakt my verwondert: 't hart vol van verlegentheid,
Ik twijfelde eerst, doch heb nu een besluit genomen,

Alle u bevelen na te komen.

Mejuffer, sta my toe dat ik

Mijn hart aan u verklaar. 'kzal in een oogenblik...

Johanna.

Neen, Heer, dit tegenstaan moet gy u niet beklagen,
Ik liet mijn Voogd, aan u, mijn mening overdragen.

Mijn wil is dat gy die betracht,

Dies neem dan op mijn reden acht.

Ik zie twe mannen voor mijne oogen,

Ende een heeft wonder groot vermogen,

Want mijn genegenheid wil dat ik de een verkieſ,

Tot man, en zonder tijdverlies

Voeld zig mijn hert, hier toe genegen.

En de andre, voor zijn valſe deugd,

Heeft nooit als haat van my verkregen.

Ik ben, in 't by zijn van den een, geheel verheugd:

Ja hy alleen kan my bekoren,

Dan wert mijn hert, in vreugd herboren.

En moeft ik leven met den andre, ik ſturf van rouw.

't Is reets genoeg betoond, wie dat my kan behagen,

Gy die ik liefden toe zal dragen,

Maar alles vaardig tot de trouw.

Op dat ik eind'lijk word van deze dwang ontflagen.

Egbert.

Je zelt, in 'r kort, jou wuſen zien vervult,

Mijn lammetje, neem wat geduld.

Johanna.

Ja dat is 't middel dat my vry

Kan maken, van mijn ſlaverny.

Ik ſpreek te ſtout, maar in dit opgeſloten leven,

Werd my die vryheid licht vergeven.

Egbert.

O! dat is niemendal.

Johanna.

'k Sta van verheuging ſtom,

Dewyl ik hier aanſchouw mijn rechte bruidegom;

Miſhaagd u dit ook?

Egbert.

Neen. ik wil jou graag verſchonen.

Johanna.

Dat hy dan zorge draagd, zijn liefden my tetonen.

40 STEILOORIGE EGBERT,

Ik zie te lang mijn droefheid aan.

*Johanna neemt de hand van Egbert om die te kussen,
onderwijl steekt zy haar hand achter Egbert
om, die van Eelhart gekuscht werd.*

Egbert.

Daar, neem, en kusch mijn hand.

Johanna.

Geen man kan my bekooren

Als gy.

Egbert.

Ik mag niet meer jou zuchten hooren.

Mijn hart, mijn troosje lief.

Eelbert.

Ja, ik heb u verstaan,

Mejuffer, 'k zal u van die minnaar voort ontslaan:

Johanna.

Heel goet, want ik kan hem onmogelijk gedogen:

Eelhart.

'k Zal u behagen, waar ik kan, na mijn vermogen.

Egbert.

Och, och!

Johanna.

Verstoort u niet om deze reën, mijn Heer.

Egbert.

O heen! maar ik zal alle dagen

Zijn staat, en ongeval beklagen.

U haat is als te groot.

Johanna.

Noch meêr

Zal ik hem haten, want ik heb wel dubb'le reden,

Ik heb verdriet genoeg van hem geleden.

Eelhart.

Eer dat de dageraad, tot driemaal, is vergleden,

Zult ge uw verlost zien van u haat.

Johanna.

Vaar wel.

Egbert.

Het is me leet, dat 't jou zo kwalijk gaat.

Eelhart.

Neen Heer, ik zal my niet bedroeven,
Dewijl Mejuffer hier rechtvaardigt onze twist.

Een van beiden, heeft zich na het schijnt vergift.

Vaar wel. my zal geen troost behoeven.

VYFTIENDE TOONEEL.

EGBERT, JOHANNA,

Egbert.

MYn lief, terwijl de tijd, dat ik je tot mijn vrouw,
Gelijk 't gezeid was, hebben zou,
Gestelt was over veertien dagen.

Laat dat op morgen zijn, is 't jou behagen?

Johanna.

Op morgen!

Egbert.

Zwijg, ik weet wat u te rug doet gaan,
Je wenst reets dat het was gedaan.

Johanna.

Maar...

Egbert.

Laat ons binnen gaan, en samen
De dag, van onze trouw beramen.

Johanna.

O liefde! liefde! geef me raat
En uitkomst, in deez' droeve staat.

Einde van het Tweede Bedrijf.

42 STEILOORIGE EGBERT,
DERDE BEDRYF.
EERSTE TOONEEL.

EELHART, ROBBERT.

EELHART *zijn degen aan doende, en twee pistolen
in zijn zak stekende.*

K Om Robbert, haast u, 'k moe' er nu een kans na wagen.
Robbert.

Waar na, mijn Heer?

Eelhart.

Hoe! is dat vragen?

Ik moet Johanna nu, het geld dan wat het geld,
Verlossen uit haar droeve kerker;
Want, hoe dat hy haar houdt in zijn geweld
Met op te sluyten, noch is mijne liefde sterker.

Robbert.

Ja kom, wy moeten die jaloerse en gekke vent
Bedriegen.

Eelhart.

Maar ik vrees.

Robbert.

Al weêr dat ouwe vrezèn.

Waar vrees jy voor?

Eelhart.

Wel dat zy al in slaap zal wezen,
En zegh, hoe kan men haar dan spreken?

Robbert.

Ik beken 't
Jy bent voorzichtig, dat jy al die zwaarigheden
Voor af bedenkt, maar weêr niet
Dat een verliefde ziel niet slapen kan?

Eelhart.

Met reden.

Want dat bevind ik aan mijn zelve nu.

Robbert.

Zy niet

Dat

Dat werk eens aan, en zy, zou zy dan beter slapen
 Als jy, mijn Heer? jy bent rechtchappen
 Verlieft, want een verliefde kan
 Zich zelv' niet troosten; ô! die an

Die slaverny eens raakt...

Eelhart. Wie komt daar binnen loopen?
 Stont dan de deur in 't voorhuys open?

Robbert.

Dat weet ik niet.

Eelhart. Wie is daar?

T W E E D E T O O N E E L.

JOHANNA, EELHART, ROBBERT.

Johanna.

I K

Mijn heer.

Eelhart.

Hoe zyt gy 't zelv' Mejuffer? ag! de schrik
 Heeft my zoo veel niet, als de vreugd de spraak benomen.
 Gy zijt zijn handen dan ontkomen
 Mejuffer, en ik zal genieten het geluk
 Van de allertchoonste, en 't puik der vrouwen,
 Die my het harte eerst bragt in druk,
 Door haar gezigt, om die te trouwen.

Johanna.

't Is waar mijn heer, ik heb my in
 U huis, door noot geparst, begeven.
 Ik heb hier iets vrypostig in bedreven,
 Maar Egbert, die mijn zinnen na zijn zin
 Wou dwingen, heeft my tot een daad bewogen,
 Waar door ik van mijn pligt most gaan.

Eelbert.

Het is mijn schult, dat ik most doen, hebt gy gedaan.
 Gy hebt u voogt gestraft, maar niet bedrogen.
 Ik ben beschaamt, en durf mijne ogen

Nauw

44 STEILOORIGE EGBERT,

Naauw opstaan wijl gy my hier door myn schult verwijt.

Josanna.

Mijn heer, vetzuimen wy geen tijd,

Ik durf my op u eugd verlaten.

Maar aauftoms zal mijn voogd hier wezen.

Eelhart.

't Zal niet baten

Voor hem, ik sturf eer duisenmaal.

Als u te missen, en ik zou hem eer doorstoien.

Johanna.

Het is mijn voogd, myn heer,

Eelhart.

En zulk een snood omhaal,

Komt dat een voogd toe? om ...

Johanna.

Gy zult mijn smart vergroten,

Verhaal dat niet, ik ben zyn dwinglandy

Oupvlugt, en nu ...

Eelhart.

Hoe kwaamt gy vry?

Johanna

'k Was naauwlijks na u toe getreden,

Wanneer hy my ontmoete op straat,

En vroeg my, waarom ik zoo laat

Op straat was, denk eens welk een schrik my door de leden

Kwam schiete? ik most my dan bedienen van 't geval.

Mijn zuster, die was op het bal,

Dus had ik niet veel werk hem wijs te maken,

Als of mijn zuster u beminde, en my

Verzocht had, in mijn kleed by u te raken.

Hy zegt dan, laat haar uit mijn huis gaan, zulke zaken

Behagen my niet, hoe durft zy

Een ander als mijn broer beminnen? schone streken.

Is dat die Juffer daar mijn broer geen agterdoegt

Van heeft, voort laat haar weg gaan, ik verzocht

Dat hy haar dog niet aan zou spreken

't Geen hy beloovde, en meende dat

Als ik weer uitging, dat mijn zuster an

Kwam

Kwam treden, dus heb ik die kans hem afgekeken.

Hy is voort na zijn broeder oegegaan;
Dewijl hy meent dat Margareet dit heeft gedaan.

Eelhart.

Mejuffer?

Johanna.

Ey mijn heer, haal zonder wagten

Dog een Notaris, en getuigen hier.

Eelhart.

Ik zal

Mejuffer. Robbert, ga, gy moet u vlijt betragten.

Haal die Notaris die hier by

De deur nu woont, en zeg dat hy

Met twee getuigen, hier moet welen.

En laat hem ager in, eer dat daar voegt hem ziet.

Robbert.

Ik zal mijn heer, maar slaapt ze nou of niet?

DERDE TOONEEL.

EELHART, JOHANNA.

H

Eelhart.

Er is dan waar mijn uirgelezen?

Gy hebt u zelve dan gered uit u gevaar.

Wy waren bezig om ons klaar

Te maken.

Johanna. Als me een vrou wil dwingen

En haar die dwang verveelt, zy zal

Wel middel vinden, om haar dwingeland te ontspringen.

Eelhart.

Mejuffer, schijnt dat ons 't geval

Begunstigt, wat heeft niet mijn hart geleden,

In die vier maanden, dat ik u bemind heb; en

Hoe veel maal, heb ik u met zugten aangebeden:

Maar laas! geen middel ooit gevonden, door de pen,

Of woorden, u mijn min te ontdekken.

Ik volgde u wel waar hy u leide, en mijn gezigt,

Daar had gy wel uit kunnen trekken,

Hoe

Hoe ik my aan u hielt verplicht,
 O ja, mijn droeve, en treurende, ogen,
 Beroonden dat zy door de glans
 Van u twee zonnen, willig bogen.
 Maar wat ik deê, ik kan althans
 Mijn hart, als 't was u niet verklaren.

Johanna.

Mijn heer, gy hoevde 't my niet verder te openbaren :
 Ik zagh, wyl dat gy my zoo volgde waar ik was,
 Dat gy me u hart scheen op te dragen.
 Maar ach ! ik waag meer, als een maagd behoort te wagen.

VIERDE TOONEEL.

EELHART, JOHANNA, ROBBERT.

Robbert.
MYn heer, daar quam ik net van pas.

Hij stond op 't uytgaan.

Eelhart. Wel ! waar hebt gy hem gelaten ?

Robbert.

In de and're kamer.

Eelhart. Goed, maar word daar niet geschild ?

Johanna.

Daar zal mijn Voogd zijn, met zijn broeder.

Eelhart.

Hoe ! ontstelt

Gy u ?

Johanna.

Laat ons geen tijd met praten

Verzuymen, 't schynt of noch de vrees mijn hart.

Bekweld.

Eelhart.

Hou moed, wy zien een eind van onze smart.

Hoe zal men 't verder overleggen ?

Johanna.

Kom gaan wy maar, ik zal 't u zeggen,

Daar word al op gedaan, ik hoor ze komen :

Eel-

Eelhart.

Zegh.

Dat zy hier wachten.

Robbert.

Ja ik zal, ga jy maar wegh.

VREDE TOONEEL.

ROBBERT, VREDERYK, EGBERT.

Robbert.

EY heeren, zoo het u belieft, tree binnen;
Mijn heer die zal hier by u komen, wacht
Een weynigh.

Vrederyk.

't Is heel goet.

SESDE TOONEEL.

VREDERIK, EGBERT,

Vrederyk.

DUs in de nacht

My op te kloppen, wat meugt gy beginnen?
Schoon dat gy 't zegt monfrees, 'k geloof het egter niet.

Egbert.

Jy hoeft 'et ook niet te geloven.

Ik wil die vreugd, jou niet ontroven,
Maar hoe onnozel zel jy kijken, als jy ziet.

Vrederyk.

Hoe zou het mooglyk zyn, daar ik haar van mijn leven
Geen woord, of reden, tot misnoegen heb gegeven.

Die alles wat zy had gedaan,

Of doen wou, nimmer zocht te fluiten,

Die als zy uit wou gaan; 't zy in de stad, of buiten,

Haar dat altijd heb toe gestaan.

'k Gav na haar eige keur haar kleeren,

En al het geen zy kan begeren.

Ook om een man na hare zin,

En haar heumeur, te mogen trouwen.

Eg-

Egbert.

Ja dat is waar. jy hebt daar ook niet in
 Jou huis, gelijk als ik, gehouwen,
 O al die strafheid, die is kwaad.

Men kan met zachtheid haar veel beter 't harte trekken.

Die dwang maakt ons by haar gehaad.

Die vrouwen opsluiten dat zyn gekken:

Al dat opsluiten strekt heur tot verderv, niet waar?

Een vrouw moet vry zyn of zy kan niet rusten,

Dan worden zy het minst bestreden van kwa lusten.

Zy moeten op het bal gaan, daar

Zy vrolijk leven. jy kant daar niet teugen streven,

Het zyn jou eigen reden, maar

Ik loov zy danzen ook al koddig met 'er byen,

Had ik jou raad gevolgt, 'kzou ook wel bedyen.

Vrederyk.

Maar zeg mijn eens de rechte grond,

Ik kan hier hoofd, nog stard aan vinden.

Spreek eens te degen uit de mond.

Hoe weet gy, dat zy zig aan Eelhart wou verbiuden?

Het kan onmogelijk geschiên.

Egbert.

Geloov jy 't niet? ik heb 't gezien,

Ik word nog dol mer al...

Vrederyk.

Dan moet gy 't my verhalen,

Gy doet niet als te schempe en smalen.

Egbert.

Wel hoor! Johanna die zey dat heur suster in

Heur kamer was, ik vroeg wat heeft ze 'er mee in 't zin,

Doen zey zy, dat Margreet u wou van nacht ontvlugten,

En bad met smecken, en met zugten,

Dat zy heur als Johanna mogt verkleen,

Om dat zy Eelhart zo beminden;

En Eelhart meer zin in Johanna had, na 't scheen;

Dus ging zy in die schijn, voort heen

Na Eelhart. is niet fraay? hoe of zy 't uit kon vinden?

En twijfelse? ik heb heur zely daar in zien treen.

Vre-

Vrederyk.

Is 't mooglijk?

Egbert.

Ja dat is gebleken,

Mijn lieve ouwe man, hoe heb jy uitekeken.

Een maagt van vijventwintig jaren, zou
Jy noch gaan trouwen, tot jou vrouw.

Wat of jy meent, dat jou die zou beminnen?

Wegh gryze gek, je mist jou zinnen.

Vrederyk.

Al zaghjes an, jy spreekt verkeert.

Monstreer, dat gekken niet en grijzen,

Dat kan men wel met u bewijzen.

Egbert.

Ja Gek wat an, ik weet dat mijn jon scha niet deert,

'k Wou om geen hondert dukatonnen,

Of jou Margriet, die had het werkje dus begonnen.

Wie is nou 't best van tween geleerd?

De een schuwt de vryer, als de adderen, en slangen.

En de aër zoekt list, om hem nog in heur strik te vangert.

Vrederyk.

Ag de ongetrouwe.

Egbert.

Klaag nou wat,

Dat zel wel helpen, maak maar dat

Heur eer hersteld word, om heur Zuster

Die myn zel trouwen, help ik dit

Bevord'ren: 'k was aars vry geruster.

Wy moeten maken dat hy die haar nu bezit,

Heur vorder door den egt moet paren.

Want ik geloof niet dat jy haar

Nog zoekt te trouwen broeder, daar

Ze een ander mind, jy moer jon eer altoos bewaren.

Vrederyk.

Neen, neen, ik zogt haar niet als met haar wil

Te trouwen, en ik zal my niet beklagen

Dat zy een ander meer genegenheid kwam dragen.

Maas dat zy 't aan my niet gezegt heeft.

50 STEILOORIGE EGBERT,

Egbert.

Zus! zwijg stil.

'k Hoor iemand.

ZEVENDE TOONEEL.
NOTARIS, VREDERYK, EGBERT,
GETUYGEN.

Z NOTARIS.

Zo gy dit wilt tekenen, mijn heeren,
Zo zie ik alles afgedaan.

Zy zijn vernoegr, en hebben toegestaan

Elkaar te trouwen, is dit u begeren?

Egbert.

Wat zeg je broer, behaagt het jou?

Notaris.

En Eelhart heeft daar toe zijn woord gegeven,

En, met zijn eigen hand, deez' letters onderschreven;

Dat hy die by hem is zal houden tot zijn vrouw.

Egbert.

Laat zien.

Notaris.

Daar heer, gy kunt het lezen.

Vrederyk.

Wel nu de Dogter?

Notaris.

Die is by hem, en zy zegt,

Als dit zal ondertekend wezen,

Dat zy hier komen zal.

Egbert.

Dat's regt,

Zy hoeft heur dat niet eens te schamen,

Zy deê heel wel, en gants niet tegen het betamen.

TWAELFDE TOONEEL.

EELHART, EGBERT, VREDERYK,
NOTARIS, en GETUYGEN.

M EELHART.

Yn heeren, niemand zal haar uit

Mijn

Mijn huis oit krijgen, als met mijn, of met zijn leven.

Egbert.

Wy zellen jou zo niet weer streven,
Trouw jy ze liever, en laat zy nou zijn de bruid.

Eelhart.

Gy weet wie dat ik ben, mijn middelen, en schatten,

Geloof ik weet gy: en mijn pligt

Heb ik u reets getoond, gy ziet voor u gezigt

Mijn eigen hand.

Egbert.

Ja tog, wy kunnen dat wel vatten.

Jy hebt gelijk. *Egbert stil.* hy meent dat by Johanna heeft.

„ Dien armen bloed.

Eelhart.

Gy kunt dit schrift dan onderschrijven.

Vrederyk.

Wie is het Margareet myn heer?

Egbert.

Stil zeg ik.

Vrederyk.

Maar...

Egbert.

Maar vraag niet meer,

Laat hem maar in zijn wezen blijven.

Vrederyk.

*k Wil weten of...

Egbert.

Maar wees te vreên.

Vrederyk.

Ik zal...

Egbert.

Maar kan je dan niet zwijgen?

Daar speuld de drommel meê.

Vrederyk. O neen,

Want...

Eelhart.

Gy zult haar niet uit mijn handen krijgen,

Ik heb Johanna's trouw, en zy

Heeft weer de mijne, daar moogt gy u vry na zetten.

D 2

Mijn

52 STEILOORIGE EGBERT,

Mijn heeren, daar is tusschen my,
En haar, geen oorzaak dat gy 't huw'lijk kunt beletten,
Schoon dat gy 't al beletten wild.

Vrederyk.

Maar broët, hy zegt...

Egbert.

Zwijg stil, dit is maar tijd verspild.

Ik zal 'tjou daadlijk wel ontdekken,
Laat ons dit huw'lijk, maar voltrekken.
Wy staan het toe dat gy haar trouwen zult, die in
Jou huis gekomen is, en net de weg kon vinden,
Wat zegje? is 't zo nietna jouzin?

Eelhart.

O! ja mijn heer, zo wel van my, als mijn beminde,

Notaris.

Met die bepaling heeren, kan
Dit werden in het kort besloten.
En gy mijn heer, gy moet u van
't Gezag van voogd met een ontbloten.

Egbert.

Heel goed, nou teiken eerst, wel aan.
Nou zel het opeen lachen gaan,
De eer is aan jou.

Vrederyk.

Wat zal dit wezen?

Egbert.

Kom teiken jy dan, zel ik teikenen.

Vrederyk.

Ik weet

Niet wat dit wezen zal, gy spreekt van Margareet,
En hy van de ander.

Egbert.

Daar hoeft jy niet voor te vrezen,
En of 't Johanna is of niet, dat 's even veel,
Mag jy 't niet lyen?

Vrederyk.

Ja.

Egbert.

Dan is 'er geen vorscheel.

Vre-

Vrederyk

Ja wel, ik vat het niet, zie daar, daar is 't.

Egbert.

Laat kijken.

Eelhart,

Nu gy, mijn heer.

Egbert.

Dat komt zo naau niet.

Eelhart.

Neen gy moet

Ook tékenen.

Egbert. Og armen bloed,

Daar is geteikend, nou zal eerst jou slegtheid blijken.

Notaris.

Wy komen aanstonds weér.

Egbert.

Heel goed.

NEGENDETOONEEL.

VREDERYK, EGBERT.

W*el nu, hoe zal ik dit begrijpen?*

Egbert.

Og broër, daar hoef jy jou verstand niet toete slijpen.

Heb ik jou niet gezeid, dat zy zig in de schijn

Gekleed heeft, van Johanna, kan 't nou zijn

Dat jy het vat.

Vrederyk. Maar hoe zou hy niet beter weten,

Dat waste dom, hy word van my zoo niet versleten.

Egbert.

Wel nou, jy zelt het zien, dan weet jy 't eerst te regt,

Maar zie daar komt ze, heb ik nou ook wel gezegt?

TIENDE TOONEEL.

MARGAREET, VREDERYK, EGBERT,
FRANCYN.

Margareet.

MYn heer, men zey my dat . . .

54. STEILOORIGE EGBERT,

Vrederyk

Most gy my dus belonen?

Kost ge op geen andere wijs aan my afgunst tonen?
 Heb ik zo lang als gy by my geweest heb u
 Mishandeld, dat gy nu dus schuw
 Voor my zijt? zeid ik niet dat gy 't zoud openbaren,
 Met wie gy beter waard genegen, om te paren?
 En nu verwert gy my? ja zonder 't minste woord
 Te zeggen, gaat gy by de geen die u bekoord?
 *k Heb nooit getragt u als mijn broer doen te bewaren;
 Dog ik beklaag niet dat ik u zoo zagt
 Gehandelt heb, ó neen, dat agt
 Ik goet, het heeft in my nooit geen berouw gebragt,
 Maar my te honen, en te haten,
 Die u altijd heb toe gelaten,
 Te leven na u zinlijkheid,
 Dat spijt my, dat gy my nu zuik een loon bereid,
 En ik verdiende ook na mijn oordeel,
 Dit loon niet met altijd te zorgen tot u voordeel.

Margareet.

Hoe, wat is dit, mijn heer? ik kwam
 Hier om dat ik in huis vernam,
 Dat uwe broeder my beschuldigde, u dee weten,
 Dat ik hy Eelhart was. maar denk ik kan
 Zo ras u goedheid niet vergeten.
 En niemand zal my ooit beletten, u tot man
 Te kiezen; van een ander, walg ik van;
 En om te tonen, dat ik u alleen beminden,
 Op morgen, zullenwe ons in 't huwelijk verbinden.

Vrederyk.

Monfreer, hoe komt dit met u reden over een.

Egbert.

Ey hoor dat schoontje, kom jy heden
 Dan eerst in 't huis van Eelhart treden?

Margareet. Ja.*Egbert.*

Zeg jy ja? en ik zeg neen.

Mar-

Margareet. Ik kwam, wijl dar ze in huis my zeiden,
Dat gy hier heen gegaan waart met u beiden.
Maar wie heeft u zo fraay myn vryen afgemaalt?

Egbert.

Jy hebt op 't bal gedanst? maar jy en Eelhart zamen,
En wat balet of dat geweest is, kan men ramen.
Vrederyk. Is dat nu fraay, dat jy dus smaald,
En schempt, op Margareet haar leven?

ELFDE en LAATSTE TOONEEL.

JOHANNA, ERLHART, VREDERYK, MARGAREET,
FRANCYN, ROBBERT, NOTARISCH GETUIGEN.

Mijn Zuster, Johanna.

Dat ik u eernaam tot beschutzel nam, gy weet
Dat ik geperst wierd door mijn leet,
En onverdragelijke hlagen:
't Is waar, u voorbeeld, most my trekken tot de deugd;
Maar 't lot onthald my met verdriet, en u met vreugd,
Des dwong de nood my ditte wagen.

Egbert.

De Duyvel haal, het is Johanne, zellement,
Die Lichtekooy, die Hoer, die heeft mijn dus bedrogen.
Vrederyk. Al zachjes an, Monfrees, gy bent
Te haastig kwaat, gy zag haar heengaan voor uw ooggen,
Dat 's geen bedriegen.

Johanna.

Neen, ik zal
Mijn niet ontschuldigen, voor u, uw eerloos sluyten
Is de oorzaak, dat ik dus ver bayten
Mijn pligt ging; des is 't ongeval,
Dat u nu over komt, uw maar alleen te uyten.
Ik most, als een slavin, mijn tijd verslijen.
Dog heer, ik ben u geenzints waard,
Wijl dat mijn deugd doch niet met de uwe evenaart.

Eelhart.

Mijn Heer, mijn grootste vreugd is dat ik mijja beminde.

56 STEILOORIGE EGBERT,

Nu mag ontfangen van uw hand.

Francyn.

Ik wist hem zeker niet veel beter uit te vinden,
Die trek was goed, dat is geen schand.

Margareet.

Ik weet niet of die trek veel prijzens kan behalen,
Maar de al te hoogen nood, maakt haar van afspraak vry.

Vrederyk.

'tIs waar, broër, 't is een spijt, wanneer men zoo hoort smalen,
Maar, denk dan eens hoe dat het my
Behagen, doen...

Egbert.

't Verstand is mijn benomen,
Och! ik word dol, wie zou ooit dromen
Van zulken ontrouw? och, hoe snood
Belooud zy mijn, daar 's geen bedrog zo groot,
Als die vervloekre Hoer daar heeft bedreven,
Dat varken! ja ik had voor haar mijn leven
Wel opgezet, ik had die hand
Voor haar, als 't wezen most, wel in het vuur verbrand.
Elendig, die voortaan zich op een vrouw verlaten.

De beste is waardig om te haten,
Zy zijn geboren tot een geessel voor de man,
'k Vervloekze, en ik verlaarze dan,
En wensch heur zamen, dat zy veur den duyvel varen.

Robbert.

Goed! goed!

Vrederyk.

Hy zal noch wel bedaren,
Wy zullen hem wel wat bedwingen.

Eelhart tegen de Notaris.

Ga maar heen,
Ik zal u wel te vreden stellen.

Notaris.

Hiel goed, mijn Heer.

Robbert.

Dar is het loon van 't vrouwen kwellen,
Want zy ontspringen 'in 't gemeen.

Einde van 't laatste Bedrijf.